

[Lønger]

ge såvel fridage som ferier til pludselige indkaldelser for at løse akutte problemer.

Nu siger regeringen og sygehuskommunerne så, at med den nye aftale om den kommunale økonomi for de kommende år kan problemerne løses. Vi mener, de kan lettes. Vi mener ikke, de kan løses. Det mener vi ikke at rammen er vid nok til. Vi er skeptiske, men det stridsspørgsmål må tiden jo afgøre.

Jeg bed mærke i, at fru Karen Højte Jensen i sit indlæg advarede imod det, hun kaldte »socialdemokratiets dommedagstale«. Den slags skaber frygt, sagde hun. Det kan jeg godt forstå. Der er tusinder af mennesker på venteliste, og det må skabe frygt. Patienter og mennesker, der venter, må blive bange. Men det er situationen, der er grund til at advare imod. Ikke mod at vi taler om den. Det er situationen, der skaber frygt. Den skaber endog en ganske velbegrundet frygt. Det manglede da bare, at vi ikke skulle kunne tale om den, at man ikke skulle kunne tale om det, der skaber frygten. Jeg har aldrig kendt mage! Det er jo det rene Tjernobyl!

Der findes efter vores mening ikke nogen smarte mirakelløsninger på sygehusproblemerne. Det er kun et spørgsmål om bevillinger. Det drejer sig om, hvorvidt vi vil behandle og helbrede de mennesker, der er syge, eller vi ikke vil. Dermed er det også et politisk spørgsmål. Andet er der ikke i det. Derfor anbefaler vi det socialdemokratiske dagsordensforslag.

Poulsgaard (FP):

Når man næsten daglig gennem to år har færdedes på et sygehus, får man somme tider stof til eftertanke. Vi hører her, at det står så elendigt til på vore sygehuse, og der skæres ned, der skæres helt til benet. Vi hørte lige her hr. Lønger holde en rørende forsvarstale for de ansatte på Odense sygehus, og det skal han jo næsten, men man får aldrig mig til at rose folk, der ulovligt nedlægger arbejdet, og folk, der tager patienter som gidsler.

Hvad er der egentlig forkert i vort sygehusvæsen? Der er mange ting, der er forkerte. Selvfølgelig er det forkert med ventelister, det kan vi hurtigt blive enige om. Men det, der også er forkert, er den aftale, der blev indgået for nogle år siden, hvor der blev ansat så mange læger, at de simpelt hen ikke har tid til at snakke med patienterne. Når

man ringer til et sygehus i dag og skal snakke med en, bliver man henvist til ditten og datten; enten er de på ferie eller også sidder de i møde.

Man sender hjemmesygeplejersker ud, og det er da en glimrende ordning, men det var måske en idé, at de hjemmesygeplejersker vidste lidt om, hvem de snakkede med, og hvad de snakkede om. Tit har man det indtryk, at en hjemmesygeplejerske får besked på at tage ud og besøge en patient og så kommer hun og så står hun ligesom Per Tot. Hun aner ikke, hvad den patient fejler, for hjemmesygeplejerskerne afløser hverandre, for de skal have tid til ferie og fridage og kursus, og hvad ved jeg.

Når man har ansat over 1.500 læger og over 2.000 sygeplejersker mere i de senere år, er det ikke personale, man har sparet på. Det er da rigtigt, at man har sparet lidt på rengøring og den slags ting, men på andre virksomheder plejer man, når man effektiviserer, når man køber moderne maskiner, at skulle producere lidt mere. Det er i hvert fald ikke sket på sygehusområdet.

Dér, hvor vi skal have fat, er simpelt hen, at vi skal tilbage til noget af det gammeldags læge-patientforhold, hvor lægen virkelig fulgte patienten. Det var den læge, der fulgte den patient, ikke 20-30 mennesker. Og så skal lægen også til at have tid til at snakke med folk i stedet for bare at udskrive piller og piller og piller. Vi æder tonsvis af piller i dette land. Man har kun ét eneste middel, og det er piller.

Befolkningen har da gud ske lov vendt sig bort fra piller. Ja, der er nogle, der sidder og smiler hernede, men man skulle prøve at have et alvorlig sygt menneske eller to i familien og så se, hvad de mennesker gør. De tager rundt i landet, og de opsøger alle mulige og umulige mennesker, de får strømper på, og de får massage, de får stød, og de får al mulig alternativ behandling, de får terapi, og de er parate til at betale i hundredvis af kroner for disse behandlinger.

Så kom ikke og sig, at vi ikke har indført betalingshospitaller i Danmark, for vi har indført betalingshospitaller! Der er masser af mennesker, der lever af syge mennesker, der har mistet tilliden til lægerne. Og hvorfor har de mistet tilliden til lægerne? Fordi folk ikke gider fortælle den samme historie ti gange til ti forskellige mennesker, fordi disse ikke har